

Arrest

nr. 106 209 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerische nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BOSMAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Azerisch staatsburger te zijn afkomstig uit Gakh (Azerbeidzjan). Uw etnische afkomst is Tsachoer en u behoort tot een etnische minderheid in Azerbeidzjan.

In de periode 2009-2011 studeerde u rechten te Lagodekhi (Georgië), aan een filiaal van de Internationale Universiteit van Tbilisi (Georgië). U ging studeren in Georgië omdat het voor u als Tsachoer moeilijk is om in Azerbeidzjan te studeren waar etnische minderheden worden gediscrimineerd. Uzelf kende, voordat u ging studeren, evenwel geen problemen omwille van uw etnische origine. U pendelde van 2009 tot 2011 tussen Lagodekhi en Gakh. U kwam terug naar Gakh tijdens de vakantieperiodes, en in die periodes werd u telkens aangehouden door de lokale politie van Gakh. U kreeg problemen met de politie omwille van uw origine. In het totaal werd u acht maal aangehouden in de periode 2009-2011 en telkens werd u meegenomen vanuit uw woning naar het politiekantoor. U werd ook telefonisch opgeroepen op het politiekantoor. Iedere keer dat u op

het politiekantoor verscheen, werd u 24 uur vastgehouden. De politie kwam ook verschillende keren naar uw woning om u te ondervragen over uw activiteiten in Georgië. U weet echter niet hoe vaak ze in het totaal langskwamen aangezien u niet altijd thuis was maar 5 keer was u thuis hierbij aanwezig. U werd op het politiekantoor geslagen en bedreigd met een gevangenisstraf. Men beschuldigde u van spionage en van deel uit te maken van een separatistische groepering. Volgens de politie van Gakh was u –net als andere Tsachoeren- van plan om een onafhankelijke staat te stichten. U werd een laatste maal aangehouden op 5 december 2011. Bij deze aanhouding werd uw internationaal paspoort afgenomen door de politie. In Georgië kende u geen vervolgingsproblemen.

U vertrok vanuit Gakh met de wagen op 2 december 2011. U reisde naar Georgië waar u een smokkelaar vond die u, via Turkije, in de laadruimte van een vrachtwagen naar België bracht. U kwam in België aan op 18 december 2011 en diende een asielaanvraag in op 19 december 2011.

Uw broer, M(...) R(...) (O.V. (...)), diende in België een asielaanvraag in op 29 augustus 2002. Op 17 augustus 2005 besloot het Commissariaat-generaal tot een weigering van het statuut van vluchteling omdat hij zonder geldige reden, geen gevolg had gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen of aan de oproeping die hij toegestuurd kreeg. Tegen deze beslissing tekende hij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde in zijn arrest van 26 februari 2010. Hij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Op 11 maart 2010 diende uw broer een tweede asielaanvraag in. Op 15 april 2010 deed hij echter afstand van zijn asielaanvraag (beslissing CGVS dd. 28 april 2010).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw studentenkaart en een ontvangstbewijs van de Dienst Burgerzaken Stad Gent in verband met uw Azerisch rijbewijs dat ter onderzoek aan de politie werd doorgestuurd.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u door de lokale politie van Gakh werd beschuldigd van deel uit te maken van een separatistische groepering. U zou een spion zijn die van plan is, samen met andere Tsachoeren, een onafhankelijke staat te stichten. Uw etnische origine vormt de aanleiding voor deze beschuldiging gecombineerd met het feit dat u als student pendelde tussen Georgië en Azerbeidzjan (CGVS I, p. 4, 5, 7, 9; CGVS II, p. 7, 9). Bij een terugkeer naar Azerbeidzjan vreest u te worden gearresteerd en in de gevangenis te belanden (CGVS I, p. 7).

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde feiten stel ik vast dat ik u om volgende redenen noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

U verklaarde dat u Tsachoer bent en dat uzelf en de Tsachoer minderheid in het algemeen worden onderdrukt en gediscrimineerd door de autoriteiten louter omwille van jullie etnische afkomst (CGVS I, p. 4, 7; CGVS II, p. 6, 7). U vermoedt dat uw etnische origine een rol heeft gespeeld in de problemen die u hebt gekend met de politie (CGVS I, p. 9). Hierbij haalde u zwaarwichtige feiten aan (herhaaldelijke aanhoudingen, slagen, beschuldiging van separatisme en spionage (CGVS I, p. 4, 5, 7-11, 13; CGVS II, p. 7, 8-11, 13)). Welnu, deze zwaarwichtige feiten stroken niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat de minderheden in Azerbeidzjan (met uitzondering van de Armenen) geen aan etnische afkomst gerelateerde problemen ondervinden. Volgens verschillende bronnen is er over het algemeen geen sprake van discriminatie zolang er geen kritiek wordt geuit op het functioneren van de regering en politieke onderwerpen worden vermeden of zolang men niet opkomt voor de rechten van de etnische groep waartoe men behoort. Wat u betreft, kan niet worden vastgesteld dat u dergelijk profiel bezit of u wordt toegeschreven. U stelde immers geen politieke interesses te hebben, u sprak niet over het Azerische bewind noch kwam u op voor de rechten van de Tsachoer minderheid (CGVS II, p. 5). Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat u zou vervolgd worden omwille van uw etnische origine.

Verder bracht u geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat u hierop een uitzondering zou vormen. Bovendien is het opvallend dat u maar zo weinig over uw etnie kon vertellen. U vertelde weliswaar dat Tsachoeren vooral wonen in Dagestan en in Azerbeidzjan in de regio's Zaqatala, Gakh en Balaken en weinig talrijk zijn. Maar verder wist u niets te vertellen over uw etnische afkomst. Zo wist u niets te vertellen over culturele gewoontes, eventuele feestdagen of tradities. U stelde, opmerkelijk genoeg, dat u geen enkele andere informatie had over uw etnie aangezien u op school hierover niet werd onderricht. Ook uw ouders vertelden u niets over uw etnische afkomst (CGVS, II, p. 5-6). Deze uitleg kan niet overtuigen. Er kan verwacht worden dat u, die verklaarde dat uw etnie wordt gediscrimineerd op de arbeidsmarkt en ook qua studiemogelijkheden, meer op de hoogte zou zijn van uw origine zeker gezien uw origine aan de basis ligt van uw verklaarde problemen met de politie. Bovendien kon u zelf niet aangeven waarom u als Tsachoer zou worden beschouwd. U stelde dat u lijkt op een Tsachoer. Toen u even later gevraagd werd waaraan men kan zien dat u op een Tsachoer lijkt, antwoordde u, merkwaardig genoeg, dat u het niet weet (CGVS II, p. 7). U legde de

Belgische asielinstanties bovendien geen enkel document voor waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een Tsachoer bent.

Uw broer M(...) R(...) (O. V. (...)) die in België woont, diende in maart 2010 een tweede asielaanvraag in. Binnen het kader van zijn tweede asielaanvraag legde hij zijn geboorteakte neer. Uit deze geboorteakte blijkt dat hij van Azerische origine is. Bovendien blijkt uit dit document dat jullie beide ouders ook van Azerische origine zijn. Het is bijgevolg opmerkelijk dat u, die stelde dezelfde moeder en vader te hebben als uw broer (CGVS II, p. 2-3), een Tsachoer zou zijn.

Aangezien u uw etnische origine niet aannemelijk weet te maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan zou gekend hebben. Afgezien van dit feit, zijn er verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten onderuit halen. U legde namelijk tegenstrijdige, inconsistente en vage verklaringen af over zaken die de kern van uw asielrelaas raken.

Zo was u tegenstrijdig wat betreft het aantal keren dat u op het politiekantoor verscheen. Tijdens het gehoor van 8 oktober 2012 stelde u 8 maal op het politiekantoor te zijn verschenen (CGVS I, p. 8, 10), terwijl u tijdens het gehoor van 4 februari 2013 aangaf 3 à 4 keer op het politiekantoor te zijn geweest (CGVS II, p. 11). Toen u met deze uiteenlopende verklaringen werd geconfronteerd, opperde u dat u 3 keer of 3 à 4 keer per telefoon werd geconvoceerd naar het politiekantoor en 8 à 9 keer in het totaal in contact kwam met de politie. Na dit antwoord werd u geconfronteerd met de letterlijke verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor van 8 oktober 2012, namelijk, "(...) van 2009 tot 2011 bracht de politie me 8 keer naar het politiekantoor en ook daarnaast kreeg ik thuis bezoek van de politie maar ik heb die keren thuis nooit geteld, dat weet ik dus niet van die keren thuis" (CGVS I, p. 8). Hierop verklaarde u dat het lang geleden gebeurde om het precieze aantal keren te onthouden en dat u deze zaak wou vergeten (CGVS II, p. 13). Met de opeenvolgende antwoorden die u na confrontatie gaf, blijven boven vernoemde tegenstrijdigheden niettemin overeind staan, aangezien u uw voorgaande verklaringen telkens manifest tegensprak.

Ook was u tegenstrijdig met betrekking tot de manier waarop u tot op het politiekantoor geraakte. U stelde namelijk aanvankelijk tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 8 oktober 2012 dat u in het totaal 8 maal door de politie zelf werd meegenomen naar het politiekantoor. Daarnaast kwam de politie ook langs bij u thuis maar u hebt geen weet van het aantal keren dat dit gebeurde (CGVS I, p. 4, 8, 10). Later, tijdens het gehoor van 4 februari 2013, stelde u dat u telefonisch werd opgeroepen op het politiekantoor en er in het totaal slechts 3 à 4 keer verscheen (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met deze opvallend verschillende verklaringen, antwoordde u dat u elke keer alleen te voet ging naar de politie en slechts de laatste keer werd meegenomen naar het politiekantoor (CGVS II, p.13). Aangezien dit antwoord manifest verschilt van wat u voordien verklaarde, werd u opnieuw geconfronteerd, namelijk, met het feit dat u op het gehoor van 8 oktober 2012 stelde bij elke aanhouding ofwel 8 maal te zijn meegenomen naar het politiekantoor (CGVS I, p. 4, 7, 8, 10, 11, 12), terwijl u tijdens het gehoor van 4 februari 2013 stelde elke keer zelf te zijn gegaan naar het politiekantoor en slechts de laatste keer te zijn meegenomen. U antwoordde dat het feit te worden gebracht naar het politiekantoor of er zelf naartoe te gaan hetzelfde betekent (CGVS II, p. 13). Uw antwoorden bieden dan ook geen afdoende uitleg voor vastgestelde tegenstrijdigheden daar u zich bij elk antwoord opnieuw tegensprak.

Bovendien was u ook tegenstrijdig over de duur van uw aanhoudingen op het politiekantoor. Tijdens het gehoor van 8 oktober 2012 verklaarde u dat u bij iedere aanhouding 24 uur lang werd vastgehouden op het politiekantoor (CGVS I, p. 10). Toen u tijdens het gehoor van 4 februari 2013 expliciet werd gevraagd naar de duur van uw vasthouding op het politiekantoor, antwoordde u dat u in het algemeen 2 à 3 uur werd vastgehouden maar bij uw laatste aanhouding langer werd vastgehouden, namelijk 3 uur (CGVS II, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaringen van het gehoor van 8 oktober 2012 als zou u bij elke aanhouding 24 uur zijn vastgehouden, antwoordde u dat u in het totaal 24 uur per aanhouding werd vastgehouden, maar dat het verhoor op zich bij de politie in het algemeen 3 uur duurde. Dit is dan ook de reden waarom u min of meer de hele dag werd vastgehouden, aldus uw verklaringen. Na dit antwoord werd u nogmaals geconfronteerd met het manifeste verschil tussen 2-3 uur en 24 uur. U antwoordde dat u om 14 uur werd gebracht naar het politiekantoor en er moest wachten. Hierna werd u verhoord waarna u nogmaals moest wachten tot 18 uur. Vervolgens werd u nogmaals verhoord tot 22 uur. U verklaarde dat dit voor u 24 uur betekent. Toen u erop werd gewezen dat 24 uur in uw geval tot 14 uur van de volgende dag zou betekenen, antwoordde u dat u niet alles kunt onthouden en het gehoor zelf 3 uur duurde (CGVS II, p. 13). Zelfs als rekening wordt gehouden met uw uitleg over het verschil tussen de duur van uw eigenlijke verhoren en uw verblijf op het politiekantoor, blijven uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig.

Verder was u ook tegenstrijdig over de manier waarop u werd behandeld tijdens uw aanhoudingen. Tijdens het gehoor van 8 oktober 2012 verklaarde u meer dan eens te zijn geslagen en mishandeld tijdens uw 8 aanhoudingen (CGVS I, p. 4, 7, 10, 11, 13). Tijdens het gehoor van 4 februari 2013, daarentegen, verklaarde u alleen tijdens uw laatste aanhouding te zijn geslagen en niet de

keren daarvoor. De keren daarvoor werd u wel bedreigd, aldus uw verklaringen (CGVS II, p. 12). Door deze tegenstrijdigheid wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Ook werd er een inconsistentie opgemerkt tussen uw handelingen en uw verklaringen. Het is opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde te zijn vertrokken uit Azerbeidzjan op 2 december 2011, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u voor het laatst op het politiekantoor verscheen op 5 december 2011 en ook op die dag uw internationaal paspoort werd afgenomen door de politie van Gakh (CGVS I, p. 5; verklaring DVZ punt 35). Volgens uw verklaringen zou u op de datum van uw laatste verschijning op het politiekantoor in Gakh dus al vertrokken zijn uit Azerbeidzjan. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou de politie van Gakh uw internationaal paspoort hebben afgenomen en wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nogmaals aangetast.

Nog waren uw verklaringen inconsistent met betrekking tot uw eerste contact met de politie. U stelde dat u de eerste maal in contact kwam met de politie in 2009. U werd toen meegenomen naar het politiekantoor en u werd er ondervraagd over uw verblijf in Georgië. U werd er zelfs bedreigd met opsluiting (CGVS II, p. 8). Merkwaardig genoeg verklaarde u even later dat u in 2009 niet naar de politie werd gebracht maar wel meerdere keren thuis werd bezocht door de politie (CGVS II, p. 9).

Bovendien dient nog gewezen te worden op enkele onaannemelijke vaagheden in uw asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals ondermijnd wordt. U stelde namelijk verschillende keren naar het politiekantoor te zijn geweest, te voet. U kon merkwaardig genoeg niet vertellen op welk adres dit kantoor gelegen is of bij benadering een plaatsnaam geven (CGVS II, p. 11, 13), noch kon u de opeenvolgende keren dat u in contact kwam met de politie in de periode 2009-2011 precies situeren in de tijd (CGVS I, p. 8, 12, 13; CGVS II, p. 8, 9), behalve de laatste keer dat u op het politiekantoor verscheen, namelijk op 5 december 2011 (CGVS I, p. 5, 10). U stelde nochtans dat u een groot aantal keren in contact kwam met de politie (8 keer werd u naar het politiekantoor gebracht, 3 à 4 keer ging u zelf naar het politiekantoor, 8 à 9 keer in het totaal kwam u in contact met de politie, ongeveer 5 keer kwam de politie bij u thuis langs alsook tijdens elke vakantieperiode in de periode 2009-2011 toen u terugkeerde van Georgië naar Azerbeidzjan (CGVS I, p. 8, 10, 11, 12; CGVS II, p. 10, 11, 13, 15)). Aangezien u stelde zo vaak met de politie in contact te zijn geweest, is het opmerkelijk dat u slechts de laatste aanhouding precies kunt situeren in de tijd.

Aangezien deze elementen zoals uiteengezet in bovenstaande paragrafen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover coherente en gedetailleerde informatie kunt verschaffen, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt door deze tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U stelde te hebben gestudeerd in Georgië, in de regio Lagodekhi. U keerde terug naar Gakh gedurende de vakantieperiodes. Omwille van uw regelmatige verplaatsingen tussen Georgië en Azerbeidzjan naar aanleiding van uw studies gecombineerd met uw etnische origine werd u beschuldigd van spionage en van separatisme (CGVS I, p. 4, 5, 7, 9; CGVS II, p. 7, 9). Echter, ook over uw studies, die de aanleiding vormden voor uw verklaarde problemen, legde u vage verklaringen af. U stelde dat u er van 2009 tot 2011, of 2 academiejaren, had gestudeerd. U kon echter geen preciezer tijdstip geven wat betreft de aanvang en het einde van uw studies. U stelde dat deze informatie op uw studentenkaart stond, maar dat u dat zelf niet weet (CGVS I, p. 4, 5). Het is opmerkelijk dat u, die stelde te hebben gestudeerd aan de universiteit in Georgië, niet kon aangeven wanneer u uw studies precies bent begonnen en wanneer u die hebt beëindigd. Echter, redelijkerwijs mag verwacht worden dat u weet wanneer u uw studies begon en eindigde aangezien dit ook een indicatie is van de periode waarin u problemen kende. Bovendien kon u het adres van de universiteit niet geven (CGVS II, p. 3), noch kende u de naam van de decaan van uw faculteit of de namen van sommige professoren. U stelde alle namen vergeten te zijn. U stelde dat de toenmalige decaan van uw faculteit Youri heet maar u kent zijn achternaam niet. Een bepaalde professor heet Rasul maar u kent ook zijn achternaam niet (CGVS II, p. 5). Welnu, het is opmerkelijk dat u zo weinig informatie weet te verschaffen over de universiteit waar u twee academiejaren studeerde. Dit doet dan ook vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw studies in Georgië waardoor de geloofwaardigheid van de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend nog verder onderuit wordt gehaald.

Wat betreft uw reis naar België in december 2011 ten slotte, stelde u te hebben gereisd van Georgië tot België in de laadruimte van een vrachtwagen. U weet niet via welk land u de Europese Unie binnenkwam. U werd nergens op uw reisweg van Georgië tot België gecontroleerd op identiteit. U reisde met uw rijbewijs en Azerische identiteitskaart (CGVS I, p. 6), maar zonder geldig reisdocument aangezien u stelde dat uw internationaal paspoort werd afgenomen ten tijde van uw laatste bezoek aan het politiekantoor op 5 december 2011 (CGVS I, p. 5, 13). (Zoals reeds boven uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw internationaal paspoort door de politie afgenomen zijn). Welnu, een dergelijke voorstelling van zaken aangaande uw binnenkomst in de Schengenruimte is niet geloofwaardig. Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden

naar de uiterst strikte grenscontroles (van vrachtwagens) aan de Poolse grens waarbij personenauto's en vrachtwagens onderworpen worden aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen; eerst passeren de vrachtwagens de grenscontrole door de Border Guards en vervolgens de douanecontrole. Lege vrachtwagens worden manueel gecontroleerd. Voor geladen vrachtwagens gebruiken de Border Guards micro-search. Hierbij kan de hartslag worden opgespoord. Indien er zich een persoon of dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door micro-search gedetecteerd. Geladen vrachtwagens worden vervolgens nog eens door de douane gecontroleerd. Elke vrachtwagen rijdt dan door een x-ray scanner. Al naargelang het resultaat van die scan wordt er een extra controle uitgevoerd, manueel en met andere apparatuur (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien deze informatie is het bijgevolg niet geloofwaardig te noemen dat u op de door u beschreven wijze als verstekeling in de laadruimte van een vrachtwagen de Europese Unie zou binnengekomen zijn. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, rijst het vermoeden dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, met name uw internationaal paspoort, bewust verborgen houdt om zo de informatie omtrent de omstandigheden van uw reis die van belang kunnen zijn voor de appreciatie van uw vrees (moment van vlucht, uitreiking documenten, reisweg, vervoermiddel), hetzij andere informatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Hierdoor wordt tevens ook uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Terloops zij nog opgemerkt dat een individuele beoordeling van de vrees noodzakelijk is. Uw broer M(...) R(...) (O.V. (...)), en uzelf baseren jullie respectievelijke asielaanvragen niet op dezelfde feiten en motieven. Ten tijde van zijn eerste asielaanvraag verklaarde uw broer namelijk Tsjetsjeen te zijn. Hij zou zijn beschuldigd van medeplichtigheid aan de moord op een Russische soldaat (vragenlijst CGVS, 04.11.2002, p. 8; CGVS, 09.10.2002, p. 9-10). Bij zijn tweede asielaanvraag paste uw broer zijn verklaringen aan. In werkelijkheid is hij geen Tsjetsjeen maar een Azeri. Hij verklaarde dat hij vreesde te moeten deelnemen aan de oorlog tussen Azerbeidzjan en Armenië (verklaring DVZ, 15.03.2010, punt 36). Hij deed uiteindelijk afstand van zijn tweede asielaanvraag. De problemen van uw broer houden bijgevolg geen verband met uw aangehaalde problemen.

Wat betreft de door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten dient gesteld dat uw identiteitskaart en het ontvangstbewijs van de Dienst Burgerzaken Stad Gent persoonsgegevens bevatten die hier niet worden betwist. Bijgevolg veranderen deze documenten bovenstaande appreciatie niet. Uw studentenkaart kan om de hierboven uiteengezette redenen niet beschouwd worden als een aanwijzing van uw verklaarde problemen en kan bijgevolg geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van de rechten van verdediging door een fout, onvolledigheid of dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Aangaande de schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet, leest de Raad het volgende in dit artikel: *“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou – net als de commissaris-generaal – zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht overschrijden die hem toegekend wordt door artikel 39/2 van de vreemdelingenwet indien hij hier uitspraak over zou doen.

Het onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij vat haar betoog aan door de vaststellingen inzake de tegenstellingen tussen verzoekers verklaringen en de algemene informatie uit het administratief dossier te betwisten. Zij stelt dat verzoeker deel uitmaakt van een etnische minderheid die slechts een zeer beperkte aandeel uitmaakt van de bevolking van de regio van Gakh, waardoor het niet ondenkbaar is dat de landeninformatie van de commissaris-generaal hierover geen gegevens bevat. Deze etnische

minderheid zou immers niet allen in Azerbeidzjan, maar ook in gebieden in Georgië en Rusland verblijven.

Het feit dat verzoeker niet uitdrukkelijk deelnam aan enige politieke activiteit doet niet ter zake. Het is niet vereist dat hij daadwerkelijk deelnam aan politiek activiteiten, het volstaat dat de overheid meent dat hij zich met dergelijke activiteiten bezig hield. De beschuldigingen van spionage tonen op zich voldoende aan dat de autoriteiten meenden dat verzoeker zou deelnemen aan het oprichten van een onafhankelijke staat voor Tsakhurs en hij in hoofde van de staat Azerbeidzjan aanzien werd als een persoon die kritiek uitte op het regime.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd om haar etnische oorsprong aannemelijk te maken, gelet op haar vage en weinig overtuigende verklaringen inzake zijn etniciteit. De commissaris-generaal besloot terecht dat verzoekers verklaringen in tegenspraak waren met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en confronteerde verzoeker daar tijdens het gehoor ook mee (gehoorverslag 4 februari 2013, p. 7-8), zodoende hem de kans te geven *in concreto* de vermeende problemen omwille van zijn etnische afkomst aan te tonen. Verzoeker verklaarde dat hij nooit deelnam aan enige politieke activiteit, maar dat de politiediensten van Gakh hem beschouwden als een separatistische spion, die streefde naar de oprichting van een onafhankelijk staat voor de Tsakhurs. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat de (vermoedelijke) redenen waarom men hem als dusdanig bestempelde niet overtuigend waren, gelet op verzoekers vage verklaringen en onwetendheid hieromtrent (gehoorverslag 8 oktober 2012, p. 8-10). Verzoeker gaf op vage wijze te kennen dat zijn studies in Georgië en zijn etnische afkomst de aanwijzingen voor de politiediensten waren dat hij een spion was. Gelet op hetgeen reeds vastgesteld werd inzake zijn etnische afkomst en het feit dat verzoeker ook over zijn studies erg vage verklaringen aflegde en meermaals het antwoord op eenvoudige vragen schuldig diende te blijven (zoals welke vakken hij volgde, wie zijn professoren waren, wat het adres van de universiteit was, zie gehoorverslag 4 februari 2013, p. 3-5), meent de Raad dat de verzoekende partij er niet in slaagt haar vervolgingsrelaas aannemelijk te maken en de motieven van de bestreden beslissing in een ander licht te stellen.

Aangaande de tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden die vastgesteld werden door de bestreden beslissing, is de verzoekende partij van mening dat de ondervragingen door de politie zowel mentaal als fysiek bedreigend waren voor verzoeker en verzoeker er zelfs een litteken in het gezicht aan over hield. De geweldplegingen lieten een diepe indruk achter op verzoeker. Het is dan ook logisch volgens verzoekende partij dat verzoeker de geweldplegingen zo snel mogelijk wenst te vergeten en niet meer het precieze aantal van de ondervragingen of de duur ervan en andere details kent.

Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat beide gehoren op het commissariaat-generaal dateren van een jaar en meer dan anderhalf jaar nadat verzoeker zijn land ontvlucht is. De verstreken tijd sinds de gebeurtenissen in zijn land van herkomst en de traumatische indruk die de verhoren bij de politiediensten van Gakh hebben nagelaten, kunnen er niet anders toe leiden dat verzoeker niet elk detail herinnert.

De Raad is van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn verklaringen aangaande (onder andere) de verhoren door de politiediensten aannemelijk te maken. De argumentatie van de verzoekende partij is geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. Het litteken waarover de verzoekende partij het heeft, kwam op generlei wijze ter sprake tijdens één van de gehoren op het commissariaat-generaal. Bovendien wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geen enkel medisch attest betreffende verzoekers psychologische toestand neerlegde die zou aantonen dat verzoeker dermate getraumatiseerd werd dat hij niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen. De commissaris-generaal besloot bovendien niet op basis van een aantal details en de loutere onaannemelijkheid van de verklaringen inzake de verhoren en geweldplegingen door de politie tot de onaannemelijkheid van het gehele asielrelaas. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Dat verzoeker niet tot de etnische minderheid zou behoren, is volgens de verzoekende partij niet erg overtuigend. De etnische origine staat niet vermeld op diens geboorteakte of op een identiteitsdocument. Verzoeker kon weinig over zijn origine vertellen omdat hij in Gakh zo min mogelijk wenste op te vallen en de Azerische gebruiken en gewoonten werden overgenomen in zijn gezin.

De bestreden beslissing wijst er op dat de door verzoekers broer neergelegde geboorteakte ouders vermeldt van Azeri origine. De Raad stelt vast dat dit niet overeenstemt met de beëdigde vertaling in het administratief dossier waarin niet sprake is van origine, maar van nationaliteit en op de vertaling werd met de hand aangevuld dat het over de origine zou gaan. Uit de vertaling valt niet af te leiden dat dit een verbetering zou zijn aangebracht door de beëdigde vertaler en het administratief dossier bevat geen informatie waaruit blijkt dat in de geboorteakten van de voormalige Sovjet-Unie de etnische origine van de ouders van een persoon vermeld werd. Dit motief vindt dan ook geen steun in het administratief dossier. De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

De bestreden beslissing stelt echter terecht: *“Bovendien is het opvallend dat u maar zo weinig over uw etnie kon vertellen. U vertelde weliswaar dat Tsachoeren vooral wonen in Dagestan en in Azerbeidzjan in de regio's Zaqatala, Gakh en Balaken en weinig talrijk zijn. Maar verder wist u niets te vertellen over uw etnische afkomst. Zo wist u niets te vertellen over culturele gewoontes, eventuele feestdagen of tradities. U stelde, opmerkelijk genoeg, dat u geen enkele andere informatie had over uw etnie aangezien u op school hierover niet werd onderricht. Ook uw ouders vertelden u niets over uw etnische afkomst (CGVS, II, p. 5-6). Deze uitleg kan niet overtuigen. Er kan verwacht worden dat u, die verklaarde dat uw etnie wordt gediscrimineerd op de arbeidsmarkt en ook qua studiemogelijkheden, meer op de hoogte zou zijn van uw origine zeker gezien uw origine aan de basis ligt van uw verklaarde problemen met de politie. Bovendien kon u zelf niet aangeven waarom u als Tsachoer zou worden beschouwd. U stelde dat u lijkt op een Tsachoer. Toen u even later gevraagd werd waaraan men kan zien dat u op een Tsachoer lijkt, antwoordde u, merkwaardig genoeg, dat u het niet weet (CGVS II, p. 7). U legde de Belgische asielinstanties bovendien geen enkel document voor waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een Tsachoer bent.”*

Inzake verzoekers reisverhaal, stelt de verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden dat de commissaris-generaal dit ongeloofwaardig vindt. Bovendien meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal niet bewijst dat er aanwijzingen zouden zijn dat haar internationaal paspoort niet werd afgenomen door de politiediensten ter plaatse.

Opnieuw stelt de Raad vast dat dit geen weerlegging is van het motief inzake de reisweg uit de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er op dat het Commissariaat-generaal niet moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). Echter, het gaat om een bijkomend, niet-determinerend motief voor de beoordeling van het asielrelaas dat derhalve als overtuigend kan beschouwd worden, zonder afbreuk te doen aan de talrijke overige vaststellingen die doen besluiten tot de niet-aanname van het gehele asielrelaas.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op diens beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij.

Daarenboven beschikt de verzoekende partij over een opschortend beroep bij de Raad waar hij zijn grieven en middelen ten aanzien van de beslissing van de commissaris-generaal kan kenbaar maken en die in volle rechtsmacht oordeelt over de asielaanvraag.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de vluchtelingenverdrag. Artikel 33 van het vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst

terug te keren. De verzoekende partij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zij vluchteling is zodat dit artikel niet op haar van toepassing is.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in haar geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

G. de MOFFARTS